

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 20318-11-20 אלפי נ' תאגיד השידור כאן

לפני כבוד השופטת מירית פורר

תובע משה אלפי
ע"י ב"כ עוה"ד זיו אנגיל

נגד

נתבע תאגיד השידור כאן
ע"י ב"כ עוה"ד עמר רייטר ג'אן שוכטוביץ ושות'

פסק דין

- 1 לפניי תביעה שעניינה הפרת זכויות יוצרים, למתן צו עשה להסרת היצירה וחלקים ממנה מכל
- 2 מקום שברשות הנתבע ולפיצוי ללא הוכחת נזק בסך 200,000 ש"ח.
- 3 התובע הוא מפיק סרטים העוסק במקצוע כ-30 שנה. הנתבע הוא תאגיד ציבורי ססטוטורי,
- 4 שהוקם מכוח סעיף 2 לחוק השידור הציבורי הישראלי, תשע"ד-2014 (להלן "חוק השידור
- 5 הציבורי"). הצדדים מסכימים, שהנתבע השתמש ב-35 שניות מסרטון שהפיק התובע, בסדרת
- 6 כתבות וקדימונים ששודרו בחלק המגזין במהדורת החדשות בערוץ 11 ובאתר המדיה
- 7 הדיגיטלית של הערוץ (אתר הנתבע, יוטיוב, פייסבוק והאתר X, לשעבר טוויטר). התובע טוען,
- 8 שנעשה שימוש אסור ולא כדין בקניינו הרוחני. הנתבע טוען, שהתובע אינו בעל הסרטון,
- 9 שהשימוש בסרטון נעשה באישור בעליו וטענות הגנה של "שימוש הוגן" ו"מפר תמים".

רקע הצריך לעניין

- 10
- 11 3. בחודש מרץ 2020, שבועות ספורים לפני הטלת הסגר הראשון בישראל, במהלך משבר הקורונה,
- 12 קיימה קהילת בית הכנסת "אבני חושן" בישוב גבעת שמואל, טקס חנוכה לבית הכנסת החדש
- 13 של הקהילה, שהוקם בכספי תרומות. נציגי הקהילה הזמינו את התובע לתעד את האירוע, שכלל
- 14 גם טקס להכנסת ספר תורה חדש, שתרמה משפחת התובע. רב הקהילה העיד, שהקהילה תכננה
- 15 לשכור צלם וידאו ותמונות, לתיעוד האירוע ואחיו של התובע, ששימש כגזבר הקהילה באותה
- 16 עת, הציע את שירותי התובע (ש' 7-8 בעמ' 13 לפרוטוקול מיום 7.9.2023, להלן "אח התובע").
- 17 4. התובע תיעד את האירוע בעזרת מר משה חורי, צלם מקצועי, עימו ביצע מספר פרויקטים,
- 18 וטען ששילם את שכרו במסגרת הסדר תשלומים גלובלי ביניהם עבור מספר פרויקטים
- 19 במקביל (ש' 6-11 בעמ' 29 לפרוטוקול, להלן "הצלם"). מר אריק קאופמן, עורך מקצועי ששכר
- 20 התובע, ערך את החומר הצילומי והקהילה שילמה את שכרו בסך 3,510 ש"ח (נספח 8 לתצהיר
- 21 התובע, להלן "העורך"). הסרטון שאורכו כ-12 דקות ו-30 שניות, נפתח באנימציה קצרה של
- 22 לוגו הקהילה, שמלווה את היצירה כסימן מים לאורכה. בסוף היצירה, מופיעה שקופית עם לוגו

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 20318-11-20 אלפי נ' תאגיד השידור כאן

- 1 חברת ההפקה של התובע ושמה ושם של מר חורי ומר קאופמן כצלם ועורך היצירה בהתאם.
2 לוגו הקהילה ושקופית הסיום, צורפו ליצירה על-ידי העורך, בהוראת התובע.
- 3 5. הסרטון נמסר למזמינה, קהילת בית הכנסת, ששיתפה אותה בדפי הרשתות החברתיות שלה
4 והעלתה אותה לצפייה חופשית בערוץ הקהילה באתר יוטיוב, על-ידי התובע, תחת רישיון
5 השימוש הבסיסי של האתר וללא ציון זכויות יוצרים לתובע במקום המיועד לכך באתר.
- 6 6. בחודש אוגוסט 2020, פנה מר שלומי קייס, תחקירן של הנתבע (להלן "התחקירן") בהוראת
7 הגברת סימה מואס, מפיקת סדרת הכתבות (להלן "המפיקה") לרב הקהילה אבינדב אבוקרט
8 (להלן "הרב"). הפניה נעשתה במסגרת תחקיר לסדרת כתבות, בנושא מאבק הישרדות קהילות
9 מתפללים והשינויים באופיין, לנוכח הגבלות התפילה בבתי הכנסת, עקב משבר הקורונה.
10 במסגרת התחקיר, העביר הרב לתחקירן, חומר רקע, שכלל, בין השאר, קישור לסרטון בערוץ
11 הקהילה באתר יוטיוב (נספח 2 לתצהיר עדות ראשית התחקירן).
- 12 7. כחודש לאחר מכן, בימים 21-23 לספטמבר 2020, שידר הנתבע סדרה בת 3 כתבות, ששמה "אם
13 ננעלו" במהדורת החדשות המרכזית של ערוץ 11. הצדדים מסכימים, שהנתבע השתמש במספר
14 קטעים בני שניות בודדות כל אחד, מהסרטון שהפיק התובע, בכתבות ובקדימונים שפורסמו
15 לקראת הקרנת הסדרה. אורך הקטעים המצטבר בו השתמש הנתבע מתוך היצירה היה כ-35
16 שניות. הכתבות הועלו לאתרי המדיה החברתית יוטיוב ופייסבוק וקדימונים לסדרה פורסמו
17 גם באתר טוויטר (נספח 10 לתצהיר התובע).
- 18 8. כשבוע לאחר פירסום החלק האחרון בסדרה, ביום 30.9.2020, פנה ב"כ התובע לנתבע, בדרישה
19 להסיר לאתר את יצירתו מהכתבות והקדימונים ולפצותו בסך 150,000 ש"ח (נספח 11
20 לתצהיר התובע). הנתבע השיב ביום 12.10.2020, שהשימוש בקטעים נעשה באישור רב
21 הקהילה, שלטענתו, בעלת הזכויות לסרטון וביקש אסמכתאות לטענותיו לבעלות (נספח 12
22 לתצהיר התובע). דרישתו החוזרת של התובע, להסרת חלקי יצירתו מהכתבות, שנשלחה שבוע
23 לאחר מכן, ביום 19.10.2020, לא נענתה והתובע הגיש את התביעה (נספח 13 לתצהיר התובע).
- 24 **טענות הצדדים**
- 25 9. התובע טען, שהוא הבעלים הראשון של זכות היוצרים ביצירה מכוח סעיף 133(1) לחוק זכות
26 יוצרים, תשס"ח-2007 (להלן "החוק"). לטענתו, הגה ותכנן את אופן צילום ועריכת היצירה
27 והצלם והעורך פעלו לפי הנחיותיו. התובע מודה, שהחוק מקנה גם לצלם ולעורך מעמד של בעלי
28 זכות יוצרים ביצירה, אך טוען, שזכותם הומחאה לו מראש בעל-פה ובדיעבד בכתב, לאחר
29 הגשת התביעה (נספחים 4-5 לתצהיר התובע). כן טוען התובע, שציון חברת ההפקה שלו,
30 בשקופית הסיום ליצירה, בצירוף שמו, מקנה לו בעלות בהתאם לחזקה בסעיף 164(1) זכות
31 יוצרים ביצירה ועל הנתבע מוטל הנטל לשלול חזקה זו.

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 20318-11-20 אלפי נ' תאגיד השידור כאן

10. הנתבע טען, שבעלת הזכות ביצירה, היא קהילת בית הכנסת ולא התובע ויש לראות באירוע אותו תיעד התובע, כאירוע פרטי. לכן, לפי סעיף 35(ב) לחוק, יש לראות בקהילת בית הכנסת, שהיא לטענת התובע מזמינת היצירה, גם בעלת היצירה (סעיפים 12-13 לכתב התביעה). התובע טוען, שיש לראות באירוע ציבורי, כי המבחן לאופי האירוע הוא הגישה לאירוע ומיקומו - הכנסת ספר התורה כללה תהלוכה ברחובות הישוב ולא היתה הגבלה בכניסה לאירוע.
11. הנתבע טען, שהתובע לא העלה טענות נגד הרב, שהעביר את היצירה לתחקירן, ללא שציון הגבלה בשימוש בה ולא צירפו כצד בהליך. כיון שבחר לא לטעון נגד פעולות הקהילה, שעשתה ביצירה כמנהג בעלים, הכיר התובע בקהילה כבעליה וכפועל יוצא באירוע כפרטי. התובע טען, שהעביר את היצירה לקהילה לשימוש אישי בלבד ומנגד, טען הנתבע, שהתובע והרב הודו בעדותם, שהתובע לא העלה בפני חברי הקהילה והרב, כל הגבלות שימוש ביצירה בעת מסירתה (ש' 1-4 בעמ' 17, ש' 19-26 בעמ' 27 וש' 3-5 בעמ' 28 לפרוטוקול).
12. לחלופין, טען הנתבע, שגם אם תוכר זכות התובע בסרטון, תהא לנתבע הגנת "המפר התמים" בהתאם לסעיף 58 לחוק. לטענתו, מסירת הסרטון על-ידי הרב, שנחזה כבעלי היצירה, ללא ציון הגבלות או יוצר היצירה, הביאו להפרה תמימה של זכות התובע הנתבעת. התובע בתגובה טען, שהגנת "המפר התמים" ניתנת רק במקרים בהם הוכיח הנתבע, שלאמונתו בעניין זהות הבעלים ביצירה, היה על מה להיסתמך. בנסיבות התביעה דנא, טוען התובע, שציון שמו בשקופית הסיום כמפיק היצירה, הצריך בירור זהות בעלי הסרטון, במיוחד כשעיק עיסוק הנתבע ביצירות ובניהול הזכויות בהן. לטענת התובע, לנוכח אופי עיסוק הנתבע, יש לבחון למול נורמות גבוהות יותר מהמצופה מאדם מהישוב והגנת "המפר התמים" אינה חלה כשאדם או גוף שאינו בעליה נותן היתר שימוש ביצירה (ע"א 2312/02 ארנולד דרוק נ' סוניה דנציגר, פ"ד נט(6) 421, 430; ת"א (מחוזי-מ"ר) 9289-02-09 אסף יצחק גולני נ' ד"ר משה כהן, מיום 8.2.2012); ת"א (שלום-הר') 37165-07-18 ישראל כהן נ' קו עיתונות דתית בע"מ, מיום 7.7.2019).
13. עוד טוען הנתבע, שאף אם תוכר בעלות התובע בסרטון, לא היה נדרש ממנו לקבל את רשותו להשתמש ביצירה, כי מטרת הכתבה, דיווח חדשותי של עניין העומד על סדר היום, המהווה שימוש מותר והוגן לפי סעיפים 18-19 לחוק. התובע טען, שההגנה חלה רק כשהשימוש בתמונות מתוך היצירה, נדרש לדיווח החדשותי ואולם, המפיקה העידה, שהשימוש בקטעים מהיצירה, רק קישט את הכתבה ולא היה מחוייב (ש' 17-24 בעמ' 43 לפרוטוקול). הנתבע השיב, שהגנת שימוש הוגן רק במקרים בהם מחוייב השימוש, היא הלכה במשפט האמריקאי ולא הישראלית.
14. לטענת הנתבע, השימוש ביצירה לדיווח עיתונאי, שונה ממטרת היצירה המקורית ואינו למטרות מסחריות, כי הינו תאגיד סטטוטורי שאינו למטרת רווח והשימוש בסרטון טרנספורמטיבי (מחדש) לתכלית שונה מהיצירה המקורית. משכך, עונה שימוש הנתבע ביצירה לשני מבחני העזר בפסיקה לשימוש הוגן (ע"א 3425/17 Societe des Produits Nestle נ' אספרסו קלאב בע"מ מיום 7.8.2019 להלן "עניין אספרסו"; ע"א 9183/09 The Football Association

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 20318-11-20 אלפי נ' תאגיד השידור כאן

- 1 Premier League Limited נ' פלוני, סה(3) 521, 553). התובע טען, ששימוש הנתבע בתשדירים
2 וחסויות ובגביית תשלום על שימוש ביצירות, מעיד שמטרתו להשיא רווחים.
- 3 15. עוד טען הנתבע, שהשימוש בסרטון לא השפיע על ערכו או על פוטנציאל השוק שלו, כיון
4 שהיצירות נוצרו למטרות שונות. כמו כן, העלאת הסרטון על-ידי קהילת בית הכנסת לצפיה
5 בחינם, הביאה לכך שהיקף יכולת השוק של הסרטון, היה מזערי עוד לפני שימוש ביצירה.
6 לטענת הנתבע, על פוטנציאל נמוך זה, העיד התובע, שלא ניסה בעבר למכור את הסרטון או
7 קיבל הצעות קניה עבורו לפני או אחרי שהשתמש בו הנתבע (ש' 29-32 בעמ' 29 לפרוטוקול) ולכן
8 השימוש המצומצם, 35 שניות מסרטון באורך 12 וחצי דקות, אינו שימוש ביצירה או בחלק
9 מהותי ממנה, בהתאם לסעיף 11 לחוק.
- 10 16. לטענת התובע, הפר הנתבע את זכות היוצרים שלו ביצירה בשמונה מקרים נפרדים בסדרת
11 הכתבות והקדימונים שפורסמו ולכן, זכאי לפיצוי מינימלי של 800,000 ש"ח בהתאם לסעיף
12 56(א) לחוק ומשיקולי אגרה, עתר לסעד כספי בסך 200,000 ש"ח. הנתבע טען, שגם אם
13 תתקבלנה טענות התובע לבעלות על היצירה, בהפרות שטען מכלול אחד. התובע השיב,
14 שהכתובות והקדימונים בהם נעשה שימוש בקטעים מיצירתו, שודרו במועדים, בפלטפורמות
15 ומטרות שונות ולכן יש לראות בכל שימוש בקטעים מהסרטון כהפרה נפרדת של זכותו.
- 16 17. בהתבסס על טענתו להפרה אחת בלבד, טוען הנתבע, שבהתחשב לשיקולים בסעיף 56(ב) לחוק,
17 אין לפסוק את מלוא הפיצוי ללא הוכחת נזק הקבוע בחוק. לטענתו, התובע לא תיכנן למכור
18 את היצירה והיקף השימוש, 35 שניות במצטבר, זניח. כן טוען הנתבע, שהתובע שילם להערכתו
19 עבור הסרטון רק 2,000 ש"ח שנכללו בתשלום גלובלי לצלם ואת שאר ההוצאות שילמה
20 הקהילה, ולכן מלוא הסעד הכספי המבוקש, הינו פי 100 מהוצאות התובע בגין הסרטון.
- 21 **דיון בטענות הצדדים**
- 22 **זכויות התובע בסרטון**
- 23 18. סעיף 35(א) לחוק, קובע כברירת מחדל, את היוצר כבעל זכות היוצרים הראשונה ביצירה
24 שהוזמנה, אלא אם הוסכם אחרת בין המזמין והיוצר, במפורש או במשתמע. הנתבע טוען,
25 שהאירוע המתועד בסרטון, פרטי ולכן חל עליו הריג בסעיף 35(ב) לחוק, לפיו הבעלים הראשון
26 של זכות היוצרים בצילום אירוע מסוג זה, הוא מזמין היצירה, הקהילה. לטענת הנתבע, האירוע
27 תוכנן ושולם על-ידי ראשי הקהילה ואופיין כטקס חנוכת בית, המהווה אירוע פרטי (ש' 1-5
28 בעמ' 12, ש' 28-36 בעמ' 15 וש' 1-13 בעמ' 16 לפרוטוקול). התובע טען, שאין לראות בקהילה
29 "מזמינה" וכי האירוע ציבורי.
- 30 19. התובע טען, שקהילת בית הכנסת שילמה לו רק עבור צילום התמונות ולא עבור הסרטון ולכן
31 אין לראות בקהילה מזמינה. בניגוד לחוק הקודם, שהתנה את בעלות המזמין ביצירה במתן
32 תמורה, סעיף 35 בחוק כיום, אינו דורש זאת (טוני גרינמן **זכויות יוצרים** 500 (מהדורה שנייה,

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 20-11-20318 אלפי נ' תאגיד השידור כאן

- 1 ; טוני גרינמן **זכויות יוצרים** 634 (מהדורה שלישית, 2023)). התשלום יכול לשמש בכדי
2 להתחקות אחר כוונת הצדדים בנוגע לבעלות ביצירה, בהעדר הסדר מפורש, אך אינו מהווה
3 תנאי סף לביסוס בעלות המזמינה ביצירה (טוני גרינמן **זכויות יוצרים** 497-498 (מהדורה שנייה,
4 2008)). התובע העיד, שתרם לקהילה חלק ארי מעלויות ההפקה, ללא ציפיה להשאת רווח (שי
5 1-3 בעמ' 27 ושי' 34-36 בעמ' 28 לפרוטוקול). תרומת רוב עלויות ההפקה, מאיינת את הצורך
6 בתמורה כספית, כך שגם לו התקבלה טענתו לצורך בתמורה, הייתה הקהילה מזמינת היצירה,
7 שכן התובע בתרומתו, ויתר מראש על תמורה זו. הקהילה אמנם לא שילמה על הסרטון באופן
8 ישיר לתובע, אלא תשלום חלקי על הפקת הסרטון בעקיפין.
- 9 .20 מהקבלות שהוגשו עולה, שהצהרת הרב לתחקירן הנתבע, שהקהילה שילמה לתובע ישירות על
10 צילום הסרטון היתה שגויה (נספח 3 לתצהיר התחקירן) כי עולה ששילמה לתובע עבור צילומי
11 תמונות ולא צילומי וידאו (נספח 6 לתצהיר התובע; שי' 14-19 בעמ' 13 ושי' 12-30 בעמ' 18
12 לפרוטוקול). בנוסף, שילמה הקהילה עבור עריכת הסרט ישירות לעורך הסרטון, סך 3,510 ש"ח
13 (שי' 5-10 בעמ' 34 לפרוטוקול; סעיף 11 לתצהיר התובע), בעוד שכר צלם האירוע, נכלל בתשלום
14 גלובלי ששילם לו התובע עבור ימי צילום שביצע למספר פרויקטים, ללא מתן חשבונית לצילום
15 האירוע בנפרד (שי' 3-19 בעמ' 29 לפרוטוקול; נספח 8 לתצהיר התובע). משכך, הקהילה לא
16 שילמה עבור היצירה ישירות לתובע, אלא בעקיפין במימון עריכת הסרטון, בעוד שאת יתר
17 עלויות הסרטון תרם התובע.
- 18 .21 טענות התובע, שקהילת בית הכנסת אינה מזמינת הסרטון, סותרות גם את כתב תביעתו, בו
19 התייחס לקהילה כמזמינת הסרטון (סעיפים 12-14 לכתב התביעה). כן סותרות את עדות הרב,
20 שהקהילה תכננה לתעד את האירוע, עוד לפני שהתברר להם מהאח, שהתובע מבקש לתעד את
21 הכנסת ספר התורה. כשנודע לראשי הקהילה, מאחי התובע, שיתעד את הכנסת ספר התורה,
22 פנו אליו והזמינו אותו לתעד גם את טקס חנוכת בית הכנסת (שי' 4-8 בעמ' 13, שי' 23-32 בעמ'
23 16 לפרוטוקול; סעיף 6 לסיכומי התובע). ראשי הקהילה הזמינו מהתובע תיעוד אירוע, שכלל
24 חלקים מאירוע שהתובע ביקש לתעד. אירוע הקהילה היה נרחב יותר ולכן אין מדובר בהזמנת
25 יצירה שהתובע החל ליצור אותה או התחייבות לקנייתה לאחר השלמתה, אלא בהזמנה מראש
26 של יצירה. לכן, נדחות טענות התובע בנוגע למעמד הקהילה כמזמינת הסרטון.
- 27 .22 האירוע שמתועד בסרטון מורכב ממספר חלקים. בתחילתו, התקיים טקס הכנסת ספר תורה,
28 שכלל חתימת ספר תורה, שתרמה משפחת התובע ותהלוכה בחוצות הישוב לעבר בית הכנסת
29 החדש. לאחר סיום התהלוכה, נערך טקס חנוכת משכן בית הכנסת החדש, שכלל נאומי אנשי
30 הקהילה והישוב ובמהלכו הוכנס ספר התורה עם ספרי התורה האחרים שהוצאו מארון הקודש.
- 31 .23 התובע העלה טענה במהלך הדיון בתביעה, שיש לראות באירוע משולב, המורכב משני אירועים
32 נפרדים שהתקיימו אחד אחר השני. הראשון, הוא אירוע פרטי של משפחתו, שכלל את חתימת
33 ספר התורה, שלוה לאחריו, אירוע שני נפרד, של חנוכת בית הכנסת. יש לקבל את טענת הנתבע,

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 20318-11-20 אלפי נ' תאגיד השידור כאן

- 1 שטענה זו מהווה הרחבת חזית אסורה. התובע התייחס בכתב תביעתו לאירוע כאחד ולא הבחין
2 בין חלקיו. קבלת טענת התובע, תביא לאי בהירות בתיעוד בסרטון, שהכיל לשיטת התובע,
3 רכיבים מאירוע ציבורי ופרטי. התובע לא הבדיל בין חלקים שונים באירוע או בסרטון ומתייחס
4 בכתב התביעה, לאירוע אחד ולכן הפרדה מלאכותית, בדיעבד, ומהווה הרחבת חזית אסורה.
5 אף לו התקבלה ההפרדה לאירועים בעלי מאפיינים שונים, היה צריך להחיל את מאפייני אירוע
6 חנוכת בית הכנסת על אירוע הכנסת ספר התורה ולהתייחס אליהם כאירוע אחד.
- 7 24. לשיטת התובע, האירוע הפרטי, חתימת והכנסת ספר התורה, הוא פועל נגזר של האירוע
8 הציבורי, חנוכת בית הכנסת החדש. האירוע נקבע בסמיכות לחגיגת חנוכת המשכן, כי קיום
9 המשכן נדרש לביצוע טקס הכנסת ספר התורה. בעוד אירוע חנוכת המשכן יכול היה להתקיים
10 ללא הכנסת ספר התורה החדש, קיום המשכן נדרש להכנסת ספר התורה. לפיכך, לא ניתן
11 לראות בטקס הכנסת הספר, כאירוע נפרד העומד בפני עצמו, אלא לכל היותר, חלק מחגיגת
12 חנוכת היכל בית הכנסת ובהתאם יש להחיל עליו את אפיון האירוע המרכזי הציבורי.
- 13 25. בשאלת הבעלות על יצירה מוזמנת, המתעדת אירוע, החוק מבדיל בין שני סוגי אירועים על
14 בסיס אופיים, ציבורי ופרטי. באירוע ציבורי, בעל היצירה הוא היוצר, ובאירוע פרטי, המזמין
15 בעל היצירה. הטעם לכך נעוץ בציפיית באי האירוע ומזמין היצירה לפרטיות (דברי הסבר
16 להצעת חוק זכות יוצרים, התשס"ה-2005, ה"ח 196, 1131; ת"א (מחוזי-נצ') 26485-09-11
17 קייקי כפר בלום ובית הלל ש.מ.נ' צוק מנרה בע"מ, מיום 30.12.2012). באירוע פרטי, קיימת
18 הנחה בסיסית של מזמין היצירה ומשתתפי האירוע, שזהותם לא תפורסם ברבים ושפרטיותם
19 תכובד. לכן, עוברת הבעלות ביצירה, מהיוצר למזמין, כדי למנוע מהיוצר שימוש מסחרי ביצירה
20 ובחומרי התיעוד. בנסיבות התביעה דנא, לאירוע מאפיינים ציבוריים ופרטיים במשולב. התובע
21 העלה את הסרטון לערוץ הקהילה באתר יוטיוב, בהוראת ראשיה, ללא הגבלה בגישה אליו. כן
22 לא נעשתה כל פעולה לקבלת אישור בדיעבד מבאי האירוע לפרסום זהותם בסרטון או לטשטוש
23 פני חוגגים שלא נתנו את אישורם. גישה בלתי מוגבלת זו, מעידה שבעיני המזמינה והחוגגים,
24 נתפס האירוע כאירוע ציבורי בהשתתפות נכבדי הישוב והקהילה. לאור זאת, האירוע המתועד
25 היה בעל מאפיינים ציבוריים, ואינו אירוע פרטי, כפי שהעיד התחקירן (עמ' 48 ש' 20-21) ואולם
26 יש לראות בקהילה כבעלת הסרטון כפי שיפורט.
- 27 26. יתירה מכך, אף אם היה נכון לקבוע שהאירוע פרטי, לא היה בכך לשנות את התוצאה. בעניין
28 זה יש לציין, כי הרב העיד, שהאירוע היה בעיניו שווה ערך לחנוכת בית שהוא אירוע פרטי
29 מטבעו (ש' 36-28 בעמ' 15 לפרוטוקול). הרב העיד, שלמרות שהאירוע התקיים באיזורים בעלי
30 מאפיינים ציבוריים, כל עניין בו נקבע ואורגן על-ידי ועד ראשי הקהילה, תוכנית האירוע, כיבוד,
31 זהות הנואמים ותיעוד האירוע. התובע והרב טענו, שאופי האיזורים בהם התקיים האירוע
32 מעידים על אפיונו כציבורי אך נוסח ההזמנות לאירוע הכיל פניה לחברי הקהילה בלבד ("קהילה
33 יקרה" בנספח 9 לתצהיר התובע). ההזמנות פורסמו בפורומים המכוונים בעיקר לחברי

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 20-11-20318 אלפי נ' תאגיד השידור כאן

1 הקהילה, קבוצת הקהילה באתר פייסבוק, פורום הקהילה באינטרנט וגליון שבת. כל אלה
2 מעידים, שהאירוע שתיכנן וניהל ועד ראשי הקהילה, כוון בעיקר לאנשי הקהילה ולכן יש לראות
3 בו אירוע פרטי. אין בפרסום הסרטון בערוץ הקהילה ביוטיוב בכדי לאפיין את האירוע כציבורי
4 משיקולי הזכות לפרטיות. מעת שהיצירה עוברת לבעלות המזמין היא נתונה לשליטתו במלואה
5 ויוצר היצירה באירוע ציבורי, יכול לבחור לפרסמה ברבים בדיעבד (תא"מ (שלום-ת"א) 23583-
6 04-19 יעקב קלמנוביץ' נ' סרץ טק חיפוש ממוקד בע"מ מיום 18.8.2020). כאמור, יש לקבוע
7 כי לאירוע היבטים פרטיים וציבוריים.

8 27. סעיף 35(א) לחוק, קובע חזקה, לפיה ביצירה מוזמנת המתעדת אירוע ציבורי, יוצר היצירה בעל
9 הזכויות בה. בסיפא הסעיף, נקבע, שלמרות זאת, המזמין והיוצר יכולים לקבוע הסדר חלופי,
10 המוסר את זכות הבעלים למזמין, במפורש או כבנסיבות התביעה דנא, במשתמע. התובע הודה
11 בעדותו, שעורך הסרטון העלה בהנחייתו לערוץ הקהילה ביוטיוב את הסרטון. התובע שמעיד
12 שלו ניסיון עשורים בתחום הקולנוע, הנחה להעלות את הסרטון לערוץ הקהילה ללא הגבלה
13 בגישה או בשימוש בו וללא שניכס לעצמו זכויות יוצרים ביצירה, למרות אפשרות כזו באתר
14 (ש' 27-35 בעמ' 27 לפרוטוקול). העלאת הסרטון נגיש לכל הגולשים באינטרנט, למרות מומחיות
15 התובע וניסיונו בזכויות יוצרים, סותרת את טענתו, לבעלות עליו.

16 28. התובע והאח העידו, שהיצירה נמסרה לקהילה לשימוש אישי של חברה, ופירש שימוש אישי,
17 ככל שימוש שאינו למטרות מסחריות (ש' 29-32 בעמ' 23 לפרוטוקול). אח התובע העיד, שהיה
18 לו ברור מלכתחילה, שלקהילה ניתן רישיון לשימוש אישי בלבד והעידו שהדבר לא הובהר לשאר
19 ראשי הקהילה (ש' 19-28 בעמ' 23, ש' 19-26 בעמ' 27 וש' 3-5 בעמ' 28 לפרוטוקול). התובע ביקש
20 להזמין את הרב רק לאחר ישיבת קדם המשפט המסכם, אף שטענות הנתבע, בנוגע לרשות הרב
21 להשתמש בסרטון, עלו קודם לכן בכתב ההגנה ואולם הדבר לא סייע לו. גם הרב העיד, שהתובע
22 מסר את היצירה לקהילה ללא ציון הגבלות בשימושה (ש' 1-4 בעמ' 17 לפרוטוקול) ושסבר
23 ש"יכול להיות שהחומרים ישודרו" על ידי-הנתבע (עמ' 17 ש' 35 לפרוטוקול). התובע הודה
24 בעדותו, שאין פגם במסירת היצירה על-ידי הרב, אלא רק בשימוש הנתבע ביצירה (ש' 19-21
25 בעמ' 27 לפרוטוקול). הצהרה זו, לא רק שסותרת את טענת התובע, שלקהילה ניתן רישיון רק
26 לשימוש אישי, אלא שהימנעות התובע מציון הגבלות שימוש לראשי הקהילה, מעידה שהתובע
27 לא ראה ביצירה שלו, ומגובה גם בראיות התובע, המאששות אותה.

28 29. התובע צירף רשימות משני אתרים, המונות את יצירותיו במהלך השנים (נספחים 1 ו-3 לתצהיר
29 התובע). הרשימות ארוכות ומתעדות את פעילותו העניפה של התובע בתחום, בעשורים
30 האחרונים, אך אף רשימה אינה מונה את הסרטון כאחת מיצירותיו. כל אלה מעידים, שהתובע
31 ראה בקהילה כבעלת זכות היוצרים ביצירה. לפיכך, הצדדים הגיעו להסדר, לפיו בעלת הזכויות
32 בסרטון, היא הקהילה ובהתאם, נדחית התביעה. זאת ועוד, גם אם היה התובע בעל היצירה,
33 עומדות לנתבע הגנות "מפר תמים" ו"שימוש הוגן" להן טען.

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 20318-11-20 אלפי נ' תאגיד השידור כאן

שימוש מותר

1

2 30. סעיף 58 לחוק, מקים הגנה למפר זכות יוצרים או זכות מוסרית, במקרים בהם המפר לא ידע
 3 ולא היה עליו לדעת שקיימת זכות יוצרים ביצירה. התובע הפנה לפסיקה שהתבססה על החוק
 4 לפני תיקונו, לפיהם, בעבר, פורש הסעיף באופן דווקני, ששלל מקרים בהם יוחסה זכות
 5 היוצרים באופן שגוי לאדם או גוף אחר. לאחר תיקון החוק הורחבה פרשנות הסעיף (ע"א
 6 8742/15 אסטרוטלוג הוצאה לאור בע"מ נ' שרון רון, מיום 3.12.2017). הצדדים מסכימים, שהרב
 7 מסר לנתבע את הסרטון. לפי עדות תחקירן הנתבע, הרב הצהיר בפניו בעל-פה, שהוא בעלי
 8 הסרטון (ש' 9-3 בעמ' 46 לפרוטוקול). התחקירן לא שמר הקלטה של שיחה זו, אך לפי עדות
 9 המפיקה, מסר לה בעל-פה, את תוכן שיחתו עם הרב, בו הצהיר הרב על בעלות בסרטון, במהלך
 10 הפקת סדרת הכתבות. לאחר הגשת התביעה, פנה התחקירן לרב בהוראת המפיקה, להבהרה
 11 חוזרת בנוגע לבעלות ביצירה, בה חזר הרב על הצהרה קודמת, שהקהילה שילמה עבור הסרטון
 12 (ש' 7-3 בעמ' 38 וש' 13-10 בעמ' 46 לפרוטוקול; נספח 3 לתצהיר התחקירן). אין לקבל את טענת
 13 התובע לחוסר ראייתי, בנוגע לכך שהתחקירן לא מצא את ההקלטה, כי לא חקר אותו על
 14 תצהירו המשלים ולא דרש גילוי ספציפי של ההקלטות במסגרת ההליכים המקדמיים, גם
 15 בהתחשב בכך שהנתבע סבר שאינו נוגע לעניין באותו שלב לאור הפלוגתאות בכתבי הטענות.
 16 לנוכח הצהרות הרב לתחקירן על התשלום עבור הסרטון, הימצאות לוגו הקהילה לאורך כל
 17 היצירה ונגישותו בערוץ הקהילה ביוטיוב, מתקבלת טענת הנתבע, שלא ידע ולא היה צריך
 18 לדעת, שהתובע טוען לבעלות על הסרטון. אמנם, טוב היה אם התחקירן היה מתעד את הצהרתו
 19 המקורית של הרב, בה טען לבעלות על היצירה, אך לנוכח אופן פרסומה בערוץ הקהילתי
 20 ביוטיוב ולוגו הקהילה ביצירה, די בהצהרות הרב, לתשלום עבור היצירה, בכדי לבסס את טענת
 21 הנתבע, לייחוס הבעלות על היצירה. הצהרת הרב בפני התחקירן, שהקהילה שילמה על היצירה
 22 בעקיפין אף ששילמה עליה גם במישרין, אינה גורעת מהגנת הנתבע.

23 31. המבחן ליישום ההגנה הוא, האם הנתבע לא ידע או לא היה אמור לדעת על הטעות. יש לקבל
 24 את טענת התובע, שעל הנתבע להיבחן באמות מידה גבוהות יותר, לנוכח התמצאותו בתחום,
 25 אך הנתבע עמד בהן. ראש הקהילה מסר לנתבע את הקישור לסרטון, שנושא את לוגו הקהילה
 26 ומוקם בערוץ הרשמי של הקהילה ביוטיוב. די בשילוב מיקום לוגו הקהילה בכל הסרטון
 27 והצהרת הרב, לבעלות על היצירה ולחלופין לתשלום עליה, לפני שידור הכתבות, בכדי לפטור
 28 את הנתבע מבירור נוסף בנוגע לבעלות. לאור האמור יש לקבוע שפעולת הנתבע נעשתה לכל
 29 היותר מתוך טעות כנה וכי דרישה לחקירה נוספת, בנסיבות אלו, מהווה חריגה מגדר הסביר
 30 ומטילה על הנתבע עול לא סביר. מעבר לכך, לבעל הזכות אשם תורם מכריע בכך שיצר חוסר
 31 בהירות שהטעה את הנתבע להאמין כי נתן לו רשיון לשימוש ביצירה (טוני גרינמן זכויות יוצרים
 32 668 (מהדורה שלישית, 2023).

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 20318-11-20 אלפי נ' תאגיד השידור כאן

32. אין לקבל את טענת התובע, שעלתה בחקירת המפיקה והתחקירן, שכשם שסימן הערוץ בעת שידור תוכן שנוצר על-ידי יוצר אחר, אינו מבסס את בעלות הערוץ על היצירה, אין לראות בלוגו הקהילה כסימן בעלות על הסרטון (ש' 20-6 בעמ' 37 וש' 27-11 בעמ' 43 לפרוטוקול). סימן הלוגו במהלך שידור טלוויזיוני, הוא סימן מים, המלווה את כלל שידורי הערוץ, ללא קשר ליצירה מוקרנת. בנסיבות התביעה, לוגו הקהילה, הופיע כסימן מים לאורך הסרט וגם כאנימציה בתחילתו, כחלק מכתוביות הפתיחה ולפני שקופית הסיום. מיקום האנימציה בתחילת וסיום התייעוד הצילומי של האירוע, כחלק מוטמע ביצירה ותוחם אותה, מעיד על זהות בעליה. החזקה בנוסף, בעוד לוגו הקהילה מופיע על פני כל היצירה, מופיעים שם חברת ההפקה של התובע ושמו, בשקופית אחת בכל היצירה, במשך 3 שניות ואינה נוגעת לבעלות, אלא לתפקיד שיש לזהות המפיק וכל המפורט לעיל מעיד על בעלות הקהילה בסרטון.
33. גם עדות הרב, שלא היה מודע לכוונת הנתבע להשתמש בסרטון בכתבותיו, נדחית (ש' 28-23 בעמ' 11 לפרוטוקול). התחקירן יצר את הקשר ראשוני עם הרב במסגרת מחקר עבור הכתבות (נספח 2 לתצהיר תחקירן הנתבע). הרב היה מודע לכך והתראיין לכתבה ולכן תמוהה טענתו, שלא ציפה שיעשה שימוש בחומר שהועבר לתחקירן, שכן כל המגעים בין התחקירן לרב נעשו על רקע הכתבה. כן נדחית הטענה, כיון שכפי שאעמוד בהמשך, גם שימוש הנתבע ביצירה, לא היווה בפני עצמו שימוש מסחרי, כהגדרת הרב ואח התובע. לאור זאת, גם לו התקבלו טענות התובע לבעלות על הסרטון, היתה לנתבע הגנת "המפר התמים" בנוסף להגנת ה"שימוש הוגן".
34. למרות שזכות היוצרים נגזרת מזכות יסוד, הקניין, היא אינה זכות מוחלטת, אלא יחסית. בסעיפים 18-30 לחוק, נסיבות מסוימות, בהן זכות היוצרים תיסוג למול זכויות וערכים אחרים. אחת מאלו, היא השימוש ההוגן, המעוגנת בסעיף 19 לחוק, שקובע, ששימוש ביצירה, לשם לימוד עצמי, מחקר, ביקורת, סקירה, דיווח עיתונאי, הבאת מובאות, או הוראה ובחינה על-ידי מוסד חינוך, יהיה פטור מתשלום לבעל היצירה או מהצורך לבקשת רשות להשתמש בה. הנתבע טוען, שהשימוש שנעשה בסרטון בסדרת הכתבות, הינו בגדר דיווח עיתונאי. התובע טוען, שאין לראות בשימוש שעשה הנתבע במקטעים מהיצירה, כדיווח עיתונאי, כיון שלפי עדות המפיקה, השימוש בהם לא היה נדרש וניתן היה לערוך את הכתבות בלעדיו (ש' 24 בעמ' 43 לפרוטוקול). התובע, מסתמך על הדין האמריקאי, ממנו הושפע החוק, וטוען שהגנת שימוש הוגן חלה רק במקרים בהם השימוש ביצירה נדרש ובלעדיו לא ניתן לדווח על האירוע (ת"א (שלום-בת ים) 19-2365-10 ג'סון דונילי Jason Donnelly נ' הוצאת עתון הארץ בע"מ, מיום 30.3.2023). דין הטענה להידחות, כי החוק אמנם הושפע מהחוק האמריקאי (עניין אספרסו בעמ' 54) אך קביעת דרישה זו כמבחן מקדים להגנת השימוש ההוגן, תצמצם את החופש העיתונאי וגישת הציבור למידע. לפיכך נדחה המבחן ויש לראות בו שיקול נוסף בבחינת השימוש שנעשה ביצירה. הנתבע השתמש בחלקים מהיצירה בסדרת כתבות ששודרו במהדורת החדשות של ערוץ ציבורי, שנגעו

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 20318-11-20 אלפי נ' תאגיד השידור כאן

- 1 בעניין שהיה בראש סדר היום הציבורי, בנוגע למשבר בריאות עולמי שלו השלכות בעולם
2 וישראל. אלה הם ממאפייני דיווח חדשותי ולכן, נדחית טענת התובע.
- 3 35. סעיף 19 לחוק, מונה מספר שיקולים לבחינת הגינות השימוש ביצירה על-ידי המפר. ביניהם,
4 נמנים, מטרת השימוש, היקף השימוש ביצירה ביחס לשלמותה והשפעת השימוש על ערכה.
5 ביחס למטרת השימוש, התובע טען, שבניגוד לטענת הנתבע, לדיווח חדשותי בלבד, היה לשם
6 השאת רווחים ולכן אין לראות בשימוש הנתבע ביצירה שימוש הוגן. יש לדחות את הטענה.
7 בחוק האמריקאי, אמנם קיימת הדרישה לשימוש שאינו מסחרי או למטרות רווח, אך החוק
8 הישראלי השמיט דרישה זו ומשכך קיימת בחינה רחבה יותר של המטרות ואופי השימוש
9 ביצירה כדי למנוע את שלילת הוגנות השימוש בשל אופי מסחרי (עניין אספרסו בעמ' 54).
10 לחלופין, גם אם היה החוק משמר את האיסור המקורי בשימוש בעל אופי מסחרי ביצירה, דין
11 הטענה להידחות, כי השימוש בסרטון היה לדיווח חדשותי בלבד.
- 12 36. התובע טען, ששימוש הנתבע בחסויות ותשדירים, הופכות אותו לגוף שמטרתו השאת רווחים.
13 לטענתנו, מטרת הכתבה היתה להגדיל את כמות הצופים בערוץ וכפועל יוצא מכך, להגדיל את
14 ערך החסויות המשודרות במשדר החדשות. לטענתו, עירוב שיקולים כספיים בדיווח, הפך את
15 השימוש בסרטון בכתבה למסחרי. סעיף 8 לחוק השידור הציבורי קובע, שהנתבע יקיים את
16 השידורים כשירות ציבורי. סעיף 7 לחוק השידור הציבורי, מפרט את מטרות הנתבע, תאגיד
17 השידור, שכוללות, בין השאר, הספקת תוכן המשקף ומתעד את ההווה הישראלית ואזרחיה.
18 כן נדרש הנתבע, לספק תוכן חדשותי עדכני, עצמאי ונטול פניות, כסדרת הכתבות נושא
19 התביעה. הסעיף אינו מכיל ברשימת מטרות הנתבע השאת רווחים. השאת רווחים בגוף מסחרי,
20 נועדה לחלקם במסגרת חלוקת רווחים. לעומת זאת, הנתבע משתמש בהכנסותיו מתשדירי
21 החסות, כמקור מימון נוסף לתקציבו השנתי שניתן לו בחוק. התובע גם לא הפריך את עדות
22 התחקירן, ששידור החסויות מתבצע מחוץ לשידור החדשותי ולא כחלק ממנו ושאינן שיקולים
23 מסחריים בניהול מחלקת החדשות בנתבע (ש' 10-3 בעמ' 53 לפרוטוקול). שימוש הנתבע ביצירה
24 היה טרנספורמטיבי, שמוסיף ביטוי חדש. בעוד מטרת היצירה המקורית היתה תיעוד אירוע
25 חנוכת משכן בית הכנסת, מטרת סדרת הכתבות היתה דיווח חדשותי על ענייני היום. כל אלה
26 מעידים, שהשימוש בסרטון, היה לשם דיווח חדשותי וטענת התובע נדחית.
- 27 37. עוד טען התובע, ששימוש הנתבע בסרטון, השפיע על ערכו. התובע הודה, שלא ניסה לשווק את
28 הסרטון לפני מועד פרסום הכתבות, אך טען ששימוש הנתבע ביצירה, ימנע ממנו בעתיד
29 להשתמש בחלקים ממנו ביצירות אחרות שלו (ש' 29-32 בעמ' 29 לפרוטוקול). הנתבע השתמש
30 במספר מקטעים מתוך הסרטון, שאורכם המצטבר כ-35 שניות לכל היותר, כ-4% מאורך
31 הסרטון בן 12 וחצי דקות. אורכו הממוצע של כל מקטע שנלקח מהסרטון הוא שניות בודדות.
32 הנתבע השתמש במקטעים בכדי להמחיש את אורח חיי הקהילה לפני פרוץ מגיפת הקורונה
33 לעומת זמן הכתבה (ש' 34-32 בעמ' 45 לפרוטוקול). היקף שימוש זה ביצירה, מבחינה כמותית

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 20318-11-20 אלפי נ' תאגיד השידור כאן

1 ואיכותית, זניח ועולה בקנה אחד עם שימוש הוגן. כן יש לדחות את טענת התובע, שאותן 35
 2 שניות מתוך הסרטון, מונעות שימוש ב-12 הדקות הנותרות בסרטון ולחלופין, ששימוש הנתבע
 3 בצילומים, מונע ממנו שימוש בצילומים בעתיד. משכך, לנתבע הגנות המפר התמים והשימוש
 4 ההוגן ודין התביעה להידחות, גם לו התקבלה טענתו לבעלות ביצירה. היקף השימוש הזניח
 5 בסרטון הוא טעם נוסף לדחיית טענתו לאי מתן קרדיט, כסיבה לדחיית הגנת שימוש הוגן.

6 לטענת התובע, בחירת הנתבע, לא לתת לו קרדיט בכתוביות הסיום לכל כתבה, שולל ממנו את 38
 7 הגנת השימוש ההוגן. המפיקה העידה, שאין לנתבע נוהל קבוע למתן קרדיט ושהנושא נבחן עם
 8 בעלי הזכות ביצירה. לטענתה, נתקלה במקרים שיוצרים ביקשו ששםם לא יצויין (ש' 8-14 בעמ'
 9 43 לפרוטוקול). תחקירן העיד, ששיקול מנחה של הנתבע במתן קרדיט, הוא צמצום השימוש
 10 במלל על המסך, ועמדת בעל היצירה הינה שיקול בהחלטה (ש' 32-36 בעמ' 51 לפרוטוקול).
 11 בניגוד לטענת התובע, לא בכל מקרה קיימת דרישה למתן קרדיט ליוצר היצירה, ויש לתת אותו
 12 בהתאם למקובל ולראוי בתחום (ת"א (מחוזי-י-ם) 32932-05-12 שמואל רחמני נ' הטלוויזיה
 13 החינוכית הישראלית, מיום 26.3.2014; ת"א (מחוזי-י-ם) 22675-11-14 רון אילן נ' הוצאה
 14 לאור והפצה בע"מ, מיום 27.8.2017). הזכות המוסרית של היוצר לייחוס היצירה לו, אינה
 15 מוחלטת אלא מוגבלת להיקף ולמידה הראויים. כאמור, היקף השימוש במקטעי הסרטון היה
 16 בשיעור מזערי מהסרטון. יש לקבל את טענת הנתבע, שלא נפגעה הזכות המוסרית לשמירה על
 17 שלמות היצירה בסעיף 46 בחוק. קבלת טענת התובע, שיש לתת קרדיט בכל מקרה של שימוש
 18 בחלק מיצירה אחרת, עלולה להביא לכך ששימוש בשניה אחת מיצירה תחייב מתן קרדיט. גם
 19 לו נדחו הגנות הנתבע, לא היו מתקבלות טענות התובע לגובה הפיצוי.

הפיצוי

20
 21 הצדדים חלוקים גם בנוגע להיקף ההפרה וערך הזמן הצילומי בו השתמש הנתבע. לטענת 39
 22 התובע, ביצע הנתבע 8 הפרות נפרדות, עבורן זכאי התובע לטענתו לפיצוי בסך 100,000 ש"ח
 23 לכל הפרה. משיקולי אגרה בחר התובע לא לתבוע את מלוא הפיצוי בסך 800,000 ש"ח (8 הפרות
 24 100,000 ש"ח פיצוי להפרה), והסתפק בפיצוי גלובלי בסך 200,000 ש"ח. הנתבע לעומתו טוען,
 25 שאין לראות בכל שימוש בסרטון בנפרד אלא בשימושים ביצירה כמכלול אחד של 35 שניות.
 26 בהתבסס על מחירון מטעמו (נספח 14 לתצהיר התובע) טען הנתבע, שמחיר הבסיס בשוק לדקת
 27 שידור 1,000 ש"ח ולכן זכאי התובע לכל היותר לפיצוי בסך 500 ש"ח (1,000 ש"ח אחצי דקה).

28 הנתבע השתמש במקטעים מהסרטון ב-8 פעמים נפרדות. השימוש נעשה עבור שלושת החלקים 40
 29 בסדרת הכתבות ולקדימונים עבור כל חלק והסדרה כולה. לחלקי סדרת הכתבות נושא משותף
 30 ומכסים חלקים שונים ממנו וכל חלק עומד בפני עצמו ואין צורך לראות את החלקים האחרים
 31 כדי להבינו. כן ניתן לראות את החלקים בסדרה בסדר שונה מזה שהוקרנו. גם הקדימונים
 32 שהפיק הנתבע מהווים יצירה בפני עצמה, ערוכים בצורה שונה מהכתבות, ומטרתם שונה
 33 ממטרת הכתבות. לפיכך, נדחית טענת הנתבע ויש לקבוע שפיצוי 8 הפעמים בהם השתמש

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 20-11-20318 אלפי נ' תאגיד השידור כאן

1 הנתבע בשניות מהסרטון, אינן מהוות מכלול אחד אלא הפרות נפרדות. עם זאת, הסרטון הופץ
2 ברבים עוד קודם לשימוש הנתבע ללא הגבלת שימוש והסדרה לא פגעה בערכו.

3 41. התובע מבסס את הפיצוי בגין כל הפרה נטענת לפי סעיף 56(א) לחוק וטוען לפיצוי מינימלי של
4 100,000 ש"ח לכל הפרה. ואולם, הסעיף קובע, שהסכום בסעיף הוא הרף העליון ולא התחתון
5 ושבקביעת הפיצוי על בית המשפט להתייחס לשיקולים המנויים בסעיף 56(ב) לחוק. שיקולים
6 אלו נידונו בהרחבה בנושאים אחרים בפסק הדין, ולכן גם אם היו מתקבלות טענות התובע,
7 היה היקף ההפרה מצומצם מאוד. לאור זאת, חישוב פיצוי, על בסיס המחירון שצירף התובע,
8 לפיו זכאי לפיצוי בסך 4,000 ש"ח (500 ש"ח 8X הפרות לטענת התובע). לסכום זה נוסף 1,000
9 ש"ח עבור עלויות צפייה, העתקה והוצאות שמציין הנתבע במחירון באופן כללי. בהתאם, אף
10 לו היו מתקבלות טענות התובע, היה נפסק לו פיצוי בסך 5,000 ש"ח.

11 42. לבסוף, העלה התובע טענות חלופיות, להן אתייחס בקצרה. התובע טען, להפרת סעיף 1 חוק
12 עשיית עושר ולא במשפט, תשל"ט-1979, שמחייבת הוכחת התעשרות מצד המפר. כאמור לעיל,
13 הנתבע הוא גוף שמטרתו אינה השאת רווחים והפגיעה ביכולת התובע להתעשר מהסרטון
14 אפסית עד זניחה ולכן הטענה נדחית. עוד טען התובע, לפיצוי בגין גניבת עין מכוח סעיפים 1 ו-
15 13 לחוק עוולות מסחריות, תשנ"ט-1999, אך לא הוכיח קיום מוניטין חיובי שהציבור מזהה
16 עימו ושמעשי הנתבע מביאים לכך, שהציבור מוטעה לחשוב או עלול לחשוב, שהכתבות הן פרי
17 התובע (ע"א 9070/10 טלי דדון יפרח נ' א.ת. סנאפ בע"מ, מיום 12.3.2012). התובע לא הוכיח
18 קיום מוניטין בקרב ציבור הצופים והיקף השימוש הזניח בסרטון בסדרת הכתבות, אין די בו
19 להטעות את הציבור. יש לדחות גם את טענות התובע לעוולת הגזל לפי סעיף 52 פקודת הנזיקין
20 [נוסח חדש], סעיף 8 לחוק המיטלטלין, תשל"א-1971 וסעיף 17 לחוק המקרקעין, תשכ"ט-
21 1969, בהן על הנכס הנגזל להיות נכס מוחשי לעומת קניין רוחני.

סוף דבר

22 43. לאור האמור, דין התביעה להידחות. התובע יישא בהוצאות ושכר טרחת עו"ד הנתבע בסכום
23 כולל של 18,000 ש"ח.

24 25 ניתן היום, כ"א אדר ב' תשפ"ד, 31 מרץ 2024, בהעדר הצדדים.

מירית פורר

מירית פורר, שופטת

27
28